12/11/2019

“Τα μάτια του γυαλίζουν στη θέα της συμπυκνωμένης ζάχαρης”

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

“Κάθε απόγευμα στις 5 παρά τέταρτο ξεκινάμε από το σπίτι για τον πλησιέστερο ναό” **διηγείται ο Θεοφ. Επίσκοπος Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης, κ. Πρόδρομος, σε σημερινή ανάρτησή του.** “Δέκα λεπτά περπάτημα και είμαστε ήδη στο αναλόγιο για τον Εσπερινό”.

“Στα μέσα της διαδρομής οφείλω να αφιερώσω περί το μισό λεπτό στο καθιερωμένο ραντεβού”.

“Ο μικρός μου φίλος, **ο γενναίος κτηνοτρόφος που σέρνει ίσα με δέκα αγελάδες, ισχνές,** με κέρατα που ξεπερνούν το μπόι του, με περιμένει κοιτώντας επίμονα το χωματόδρομο. Δεν έχει ρολόι, μάλλον αγνοεί την υπάρξή του. Μάλλον

το στομάχι του να του θυμίζει το πότε περνάω. **Μόλις με δει, τρέχει.**

“Ευγενικά, απλώνει το χέρι και παίρνει ότι του δώσω. Πολλές φορές τα καταναλώνει με το περιτύλιγμα. Ειδικά τις τσίχλες.

Τα μάτια του γυαλίζουν στη θέα της συμπυκνωμένης ζάχαρης. Ίσως είναι η μοναδική τροφή της ημέρας.

Στο τέλος, **πάντα μου αρπάζει το χέρι για να το φιλήσει.** Όχι, γιατί ειναι χριστιανός, πάρα γιατί νιώθει ευγνωμοσύνη.

Και πάντα το τραβώ προτάσσοντας το μάγουλο μου. **Κάπως έτσι, με λίγο γλυκό σάλιο στα γένια μου διαβάζω** καθημερινά τα γράμματα του Εσπερινού.

Και νιώθω ειλικρινά ευτυχισμένος. Δόξα Τον!”.

Ιεραποστολή στην Επισκοπή Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης

1 ώρα ·

Το ραντεβού των 5 παρά 5 ακριβώς.

Κάθε απόγευμα στις 5 παρά τέταρτο ξεκινάμε από το σπίτι για τον πλησιέστερο ναό. 10 λεπτά περπάτημα και είμαστε ήδη στο αναλόγιο για τον εσπερινό. Στα μέσα της διαδρομής οφείλω να αφιερώσω περί το μισό λεπτό στο καθιερωμένο ραντεβού. Ο μικρός μου φίλος, ο γενναίος κτηνοτρόφος που σέρνει ίσα με δέκα αγελάδες, ισχνές, με κέρατα που ξεπερνούν το μπόι του, με περιμένει κοιτώντας επίμονα το χωματόδρομο. Δεν έχει ρολόι, μάλλον αγνοεί την υπάρξή του. Μάλλον το στομάχι του να του θυμίζει το πότε περνάω. Μόλις με δει, τρέχει. Ευγενικά απλώνει το χέρι, και παίρνει ότι του δώσω. Πολλές φορές τα καταναλώνει με το περιτύλιγμα. Ειδικά τις τσίχλες. Τα μάτια του γυαλίζουν στη θέα της συμπυκνωμένης ζάχαρης. Ίσως είναι η μοναδική τροφή της ημέρας. Στο τέλος πάντα μου αρπάζει το χέρι για να το φιλήσει. Όχι γιατί ειναι χριστιανός, πάρα γιατί νιώθει ευγνωμοσύνη. Και πάντα το τραβώ προτάσσοντας το μάγουλο μου. Κάπως έτσι, με λίγο γλυκό σάλιο στα γένια μου διαβάζω καθημερινά τα γράμματα του Εσπερινού. Και νιώθω ειλικρινά ευτυχισμένος. Δόξα Τον!